

Lohutus rohelistest sookollidest

Minu raamatukogu, minu paik. Lapsena meeldis mulle alati raamatuid lugeda, nii et raamatukokku sattusin ma palju. Alguses kartsin sinna minna, raamatukoguhoidja tundus kui kuri nõid, teised lapsed kui autod, kelle alla kartsin jääda. Pelgasin raamatukokku minemist, kuid hiljem muutus see minu lemmikpaigaks. Käisin raamatukogus iga nädal, lugesin igast raamatust vähemalt paar lehte kohapeal, et kindel olla, kas tahan selle ikka koju kaasa võtta, raamatukogu taganurgast sai minu väike uruke, kuhu läksin nii halva kui hea tujuga ja raamatukoguhoidjast justkui sõbranna.

Mäletan korda, kui olin kodus kokku kogunud kõik oma ema küünelakid, need kokku seganud ja oma käe sinna sisse pistnud. Vasak käsi oli mul nüüd roheline ja veega asi maha ei tulnud, olin paanikas. Minu ema arvas, et olukord oli naljakas, muidugi mulle tundus see kui kõige kohutavam asi, mis juhtuda saab. Kodus polnud ka küünelakieemaldajat ja kui ema teatas, et on aeg poodi minna, siis olid pisarad kerged tulema. Nii me siis kahekesi keset suve, minul vasakus käes talvekinnas, poe poole marssisime. Mäletan veel, et isegi poes riulite vahel üritasin ma klompi oma kurgus alla neelata, ei suutnud mina uskuda ebaõnne, mis minu peale langenud oli. Teel tagasi koju läksime mööda aga ka raamatukogust. Mulle meenus kohe Shrek ja Fiona. Mõtlesin, et äkki saan ka mina olla Fiona ja kuigi tollel hetkel see palju lohutust ei pakkunud, läksin samal õhtul raamatukokku, lootes leida sealt lohutust rohelistest sookollidest. Minu jaoks oli raamatukogu päästepaik, kuhu põgenesid pärast igat oma totakat tegu, olles järjekordselt häbistatud. Nüüd, kui olen vanem, naeran ka mina lapsepõlves tehtud tegude üle, kuid ei unusta iial, millist lohutust mulle raamatukogu tõi.

Raamatutest said kohad, kuhu põgeneda, sain lasta oma fantaasial lennata ja mitte mõelda sellele, mis päriselus toimub. Nüüd, kus loen vähem, pole ma unustanud õppetunde, mida raamatutest õppinud olen, ega oma väikest taganurgakest lapsepõlve raamatukogus. Vahel, kui tuju paha, mõtlen ikka tagasi nendele aegadele, mil oma õhtupoolikuid seal veetsin. Nüüdseks on saanud juba paljas mõte seal, oma raamatukogus, olemisest hingerahu pakkuvaks.

Grete Sallo

11. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium